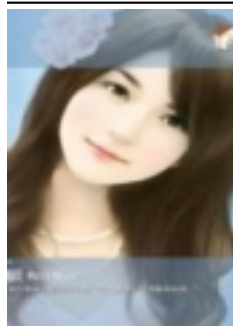

Hạnh phúc giống như một đóa hoa

Contents

Hạnh phúc giống như một đóa hoa	1
1. [hết]	1

Hạnh phúc giống như một đóa hoa

Giới thiệu

Lời người edit: Phỉ Ngã Tư Tồn là một cái tên không hề xa lạ với những bạn đọc trên mạng bây giờ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-giong-nhu-mot-doa-hoa>

1. [hết]

Mạnh Triết Triết nổi điên lên, hét vào cái điện thoại: “Vu Giang Hạo, rốt cuộc anh có đồng ý hay không?”

Đầu bên kia di động vang lên những tiếng tạp âm giống như là người đang nghe điện cảm máy đi ngang qua mấy cánh cửa vậy, tiếng lật sổ ghi chép cùng nói chuyện ồn ào lọt vào ống nghe không ngớt. “Anh đang bận?” Thanh âm của cô đột nhiên trở nên ôn nhu như nước. “Ai dà, vậy thì thật ngại quá, Vu Bộ trưởng”

Vu Giang Hạo hít sâu một hơi nói: “Triết Triết, em đừng tỏ ra như vậy, anh bây giờ phải xuống làng ngay, lát nữa anh gọi lại cho em có được không?”

Cô cười lạnh: “Không được, em so với anh bận rộn hơn nhiều.”

Hung tợn ngắt điện thoại, cô cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, họ đã gây gổ cãi cọ nhau như vậy suốt hai mươi năm rồi, hơn nữa còn chẳng ra đầu ra đuôi bao giờ hết. Thật ra hồi còn bé, hai người thân thiết hoà thuận biết bao nhiêu, mười tuổi đã cùng chung chí hướng lên đến gara ô tô phía sau núi hái trộm quả sơn trà rồi. Khi lên cấp hai thì sự phân biệt thường trở nên rõ ràng hơn, con trai không hay tùy tiện nói chuyện tán gẫu cùng con gái nữa, nhưng mà cô và anh là một ngoại lệ. Sáng sớm gặp nhau trong phòng ăn của trường, anh sẽ vô cùng hùng hồn gào to tên cô lên: “Mạnh Triết Triết, mua giúp mình hai cái bánh bao.”

Tan giờ học, nhìn thấy anh đứng ở phía xa, cô cũng sẽ cây ngay không sợ chết đứng mà gào tới: “Vu Giang Hạo, ình mượn vở bài tập số học của cậu xem một chút.”

“Xem một chút cái gì, chính là chép bài thì có.” Anh tức giận dừng lại, vạch trần ngay bộ mặt xảo ngôn lệnh sắc[1] của cô. Tuy thế, anh vẫn sẽ dựa vào tường mở cặp sách rồi lục tung trong đó một phen, lôi ra quyển vở ghi chép của mình đưa đến. Cô cười nịnh nọt, nhận lấy bỏ vào túi xách của mình: “Chép một chút cũng không mất miếng thịt nào, đừng hẹp hòi như thế chứ.”

[1] xảo ngôn lệnh sắc: nguyên văn là xảo ngôn, lệnh sắc, tiển hĩ nhân. Khổng tử nói: Người có lời nói khéo léo, quần áo, sắc mặt chải chuốt, thì kẻ ấy ít có lòng nhân từ.

Khi học lên cấp ba, hai người vẫn trước sau như một hoà thuận hữu nghị, song vì khác khoa cho nên không học cùng một tầng. Cô học chuyên lý, anh học chuyên văn, thế nhưng khả năng thì hoàn toàn trái ngược. Môn số học của anh tốt đến mức làm người ta tức điên lên được, còn điểm ngữ văn của cô lại khiến cho người người phải thét lên tuyệt vọng.

Vào dịp đầu năm theo cha mẹ đến nhà cô chúc Tết, phụ huynh hai nhà thì ngồi ở ngoài phòng khách thăm hỏi lẫn nhau, anh và cô thì trốn vào trong thư phòng nói chuyện tào lao. “Cái đó mới gọi là ưu thế...” Về mặt anh vô cùng đắc ý. “Thứ mình muốn chính là được để ý, nếu học trong lớp tự nhiên thì ai cũng sẽ cho rằng giỏi số học là một việc thiên kinh địa nghĩa[2] mà thôi, còn như bây giờ, giáo viên chủ nhiệm lớp văn coi mình là hòn ngọc quý trên tay luôn ấy chứ.”

[2]: “Thiên kinh địa nghĩa” là để chỉ những lí lẽ đúng đắn xưa nay, không có gì phải bàn cãi, nghi ngờ.

Bước vào gian phòng ấm áp, anh vừa đến cửa đã cởi bỏ cái áo khoác nặng nề bên ngoài, bên trong là một thân đồ trắng, quần trắng, áo trắng, giày cũng trắng nốt, đôi chân dài duỗi ra nhấc lên như cánh cò bay bay vậy. Còn dám tự nhận mình rất tuấn tú nữa, cô khịt mũi khinh bỉ trong lòng. Anh và cô vốn cao ngang bằng nhau, lên đến cấp hai thì anh đột nhiên lớn vượt hẳn lên, giống như là cây măng sau cơn mưa mùa xuân, nháy mắt đã cao hơn cô một cái đầu. Mỗi lần cùng anh nói chuyện đều phải ngước lên, vì thế cô hết sức thù ghét chuyện này.

“Ai da...” Anh đá nhẹ vào cái bàn uống trà, chén nước thủy tinh bên trên liên hơi hơi sóng sánh. “Mình nói cậu nha, kẻ thắng quan liên không thêm đãi khách nữa chứ gì?”

Cô hoàn toàn chẳng hiểu cái gì, trợn to hai mắt nhìn anh. Anh nhếch môi cười: “Đồng chí thư kí đó nha, cùng một cấp với cha mình cơ đấy.”

Thật đúng là một chuyện cười mà, cô thiếu chút nữa đã quên mất mình bị chọn làm bí thư đoàn của lớp, đó hoàn toàn là một trò đùa dai của cái tên Vương Lỗi. Hôm đó bí thư đoàn trường đang hát hò vô cùng khí thế trên sân trường, hát đến chẳng ra xưa hay nay thì đám con trai ban khoa học tự nhiên đột ngột trúng tà, cũng muốn chọn một bạn nữ làm bí thư đoàn, kết quả cả lớp có mười hai người là con gái mà cô lại bị chọn trúng.

Từ đó về sau cô và anh gặp mặt nhiều hơn, anh làm trong hội học sinh, thứ tư nào cũng đến lớp tìm cô gọi với vào: “Viết báo cáo đi, Mạnh thư ký, không được quên nhiệm vụ tổ chức đã an bài đâu nhé.” Tiểu tử choai choai mà đã nghiêm nhiên có bộ dáng của một nhà thuyết pháp chính phủ rồi, đúng là gia học sâu xa mà.

Việc học nặng như thế mà anh còn thúc giục như lấy mất hồn người ta vậy, cô chỉ còn cách làm một hai phần miễn cưỡng coi như có lệ. Thế là cứ mỗi lúc tan giờ học vào chiều Chủ nhật, trên sân trường lại có tiếng đài phát thanh giòn giã kêu lên tên của cô: “Tác giả, học sinh năm hai ban khoa học tự nhiên, Mạnh Triết Triết”. Ai ngờ điều này cũng mang đến không ít lời đồn đại, những lời nói chuyện linh tinh của các lớp khác đôi lúc cũng đến tai cô, nói cô ý thể chiếm đoạt mất radio của trường. Tính tình của cô vì thế mà trở nên bạo phát như lửa, gặp anh liền trừng mắt lạnh lùng: “Không có thời gian, tìm người khác đi.”

“Mình có thể tìm ai đây chứ?” Mặt của anh nhất thời xịu xuống: “Ủng hộ công việc chung một chút đi mà, Triết Triết.”

Tâm tình của cô lúc ấy rất tệ: “Không ủng hộ, tự mình làm đi!”

“Mình?” Về mặt anh trở nên đùa bỡn: “Cậu cũng biết từ nhỏ đến lớn mình chưa viết được cái gì ra hồn bao giờ mà.”

Hừ, tốt xấu gì điểm thi của bọn họ cũng đứng số một số hai, người này như thế nào mà lại lẫn vào được top mười của khối khoa học xã hội chứ, thật đúng là chế độ giáo dục có mắt không trông. Cô khinh bỉ nhìn anh: “VẬY mỗi khi đi thi cậu làm sao mà viết bài?”

“Đều là lỗi văn chương sáo rỗng kiểu cách, tầm thường thôi...”

Ngược lại, anh chỉ có thể viết lối văn chương sáo rỗng kiểu cách mà sau này khi thi vào đại học, dựa vào mấy bản báo cáo tổng kết cùng tài liệu màu mè của mình, đầu tiên là hệ đoàn uỷ, sau đó là viện đoàn uỷ, cuối cùng là hiệu đoàn uỷ một đường thẳng chúc đi lên, còn chưa ra khỏi cổng trường mà người ta đã biết đến, thành công vĩ đại đếm không xuể. Cùng anh học suốt mấy năm liền, cùng đứng chung trong một cái sân, cô chỉ đơn giản là kẻ phạp thiện khả trần[3] mà thôi, cuối cùng đến cả mẹ cũng phải cầu nhàu: “Con xem Giang Hạo kia kia, người ta viết văn mà cũng làm nên cơm nên cháo, con mỗi ngày phong hoa tuyết nguyệt, nửa điểm hữu dụng cũng không có.”

[3] phạp thiện khả trần: bình thường, tài năng chỉ ở bậc trung, không quá giỏi cũng chẳng quá dốt.

Cô vâng vâng dạ dạ, đến lúc được nghỉ về nhà lại vô tình bắt gặp Vu Giang Hạo trên xe buýt, anh tóm lấy cô hỏi: “Sao cậu không ghi danh vào hội văn học của xã?”

Cô răng nanh sắc bèn trả lời: “Thứ mình học là tin tức cùng truyền thông, không phải là trung văn.”

“Buổi chiều thứ hai đến đoàn uỷ đi, mình có chuyện cần nói với cậu.” Lại còn bằng cái giọng hách dịch nghiêm nhiên như quan sai nữa. “Đơn đăng ký xin vào Đảng một phần cũng không viết, như thế thì làm sao mà tiến bộ được chứ?”

“Hừ, thế thì mình làm phần tử thật lùi lạc hậu ở đằng sau là được chứ gì!”

Tiếng gầm bộc phát, cả xe đều quay lại nhìn bọn họ, anh trợn mắt nhìn cô, cô không chút chậm chạp trừng lại. Trùng nữa, trùng nữa, bất chợt anh cười rộ lên: “Ai, ai, con người sắp rớt ra rồi kìa...”

Rốt cuộc anh cũng nhường cô ba phần, chẳng phải vì sợ, mà theo như cách anh giải thích thì đó là không thêm chấp nhặt với phụ nữ. Tính khí của cô nóng nảy vội vàng mà anh lại trầm ổn ôn hoà, hướng chỉ cô còn là con gái, từ lúc nhỏ chơi cùng với nhau ba mẹ anh đã luôn dặn dò: “Nhớ chiều cổ em gái tốt vào đó.”

Anh lớn hơn cô bảy tháng, cho tới bây giờ cô vẫn luôn gọi cả tên lẫn họ của anh, Vu Giang Hạo, anh tới bây giờ cũng luôn gọi cả họ lẫn tên Mạnh Triết Triết của cô.

Chỉ có một lần, đó là lúc vừa mới đi làm, anh gặp cô ở trong phòng ăn. Anh dẫn theo cô bạn gái vô cùng xinh đẹp, lo người ta hiểu lầm nên vội vàng giới thiệu: “Đây là em gái của anh.”

Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn! Cô ở trong lòng thầm mắng anh ba lần, trên mặt lại nở nụ cười với lúm đồng tiền như hoa. Phút cuối đi nhờ xe anh để về, cô giả vờ khen lấy khen để bạn gái của anh, dụ cho anh nghe đến mức nở từng khúc ruột[4].

[4] nguyên văn là “tâm hoa nộ phóng”

Đến giữa trưa, cô không mở di động lại nữa, đang định đi lên lầu ăn cơm thì điện thoại phòng làm việc lại vang lên âm ỉ kinh trời động đất, người gọi hoá ra là anh: “Triết Triết, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Ngay lập tức nàng quyết liệt nói như ném đá vào chiêng[5]: “Chính anh muốn còn gì?”

[5] ném đá vào chiêng: nguyên văn giống như là âm thanh khi ném đá vào một món đồ đồng, giống như một cách gây sự.

“Chờ một chút, chờ một chút, sao em lại nói như vậy?”

“Tôi còn có việc, tôi cúp máy đây.”

Rốt cuộc anh nóng tính hết âm lên: “Mạnh Triết Triết, em đến cùng là xảy ra chuyện gì? Đừng có mỗi ngày đều cố tình gây sự nữa được không?”

Cô cũng hét lại, thanh âm the thé phát ra từ cổ họng: “Phải, tôi chính là cố tình gây sự đấy, Vu Giang Hạo, tôi nói cho anh biết, chừng nào anh còn không chịu ly hôn với tôi, tôi liền náo loạn anh đến chết mới thôi.”

“Rầm...” Cô đem điện thoại ném đi, ngồi phịch xuống thở hồng hộc tức tối.

Quả nhiên là có chút giao tình cũng không thể kết hôn, hôn nhân không chỉ là phần mộ của tình yêu mà còn là phần mộ của tình bạn. Lúc ấy quyết định kết hôn mới lý tưởng làm sao, lên giường vợ chồng xuống giường quân tử, còn có cả hiệp ước ba điều, kết quả thực tế chứng minh chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tuần trước cô đã từng hỏi anh: “Tại sao lại cầu hôn với em?”

Lúc ấy anh đang làm gì? Xem tin tức hay là xem đá bóng? Áo ngủ là cô mua, màu xám tro nổi lên làn da rám nắng, được cô nuôi ăn ngủ suốt ngày, anh bây giờ tròn vo như con gấu Teddy, chả còn đâu bóng dáng cò trắng năm ấy nữa. Thoải mái duỗi chân nằm trên ghế salon, anh ở nhà luôn lười biếng vô cùng, cô thấy thế không nhịn được ngăn trước TV, anh liền thuận miệng đáp lại: “Vì em nuôi chồng rất tốt chứ sao!”

“Vu Giang Hạo!”

Ah? Anh lại đột nhiên giống như bị ma nhập nói: “Anh yêu em, anh yêu em đến tận xương tận tủy, không có em một ngày anh sẽ không thể sống nổi, không thể làm được gì khác hơn là cưới em trở về.”

Anh nói trôi chảy thuận lợi đến thế làm cho cô cảm thấy chua đến tận chân răng, vội vàng cầm lấy cây tăm xỉa xỉa cạo cạo, chỉ sợ rằng sẽ từng cái một từng cái một rút xuống toàn bộ mắt. Quá đáng sợ, người đàn ông này.

Lúc cầu hôn anh chỉ hướng cô phân tích đủ loại quan hệ lợi hại: “Đầu tiên, lão đại cậu không còn nhỏ nữa, ấy, đừng có trừng mình, được, là trưởng thành rồi. Tiếp theo, mẹ mình rất quý cậu, không sợ dính phải một bà mẹ chồng độc ác không biết gốc rễ, xử lý không nổi quan hệ mẹ chồng-nàng dâu, các chuyên gia nói rằng quan hệ này so với quan hệ tình cảm vợ chồng còn cần xử lý thận trọng hơn cơ đấy. Còn nữa, chúng ta đều bị mọi người bức hôn, tránh không khỏi được một nhọc. Cuối cùng, cả hai đều chẳng còn khí lực giằng co, không bằng bây giờ sớm hợp lại làm một, giữ thực lực làm ăn sau này.”

Một câu cuối cùng đã đã động đến cô, cô quả thật đã chẳng còn khí lực để giằng co nữa, thời đại liệt hỏa phanh du, hoa tươi gấm vóc oanh oanh liệt liệt đã kết thúc từ lâu rồi. Cô cũng chẳng còn thời gian để tranh cãi nữa, đời này cô không muốn kết hôn, lại không nỡ làm tổn thương đến cha mẹ.

Không có tình yêu thì đã làm sao, bọn họ có một tình bạn kéo dài đến tận hai mươi năm liền, chỉ sợ còn dài lâu hơn cả một phần của tình yêu trên cõi đời này mất. Sự thật nói, chúng ta luôn yêu một số người, sau đó đến khi kết hôn sẽ lấy một trong số những người đó. Trương Ái Linh[6] cũng nói, cõi đời này không có đoạn tình cảm nào là thiên sang bách khổ[7] hết. Lý Bích Hoa lại nói, có chuyện chỉ giống như cái móng tay, cắt liền cắt, không còn khổ đau, hơn nữa sau này sẽ dài ra như cũ; mà có chuyện lại giống như hàm răng, nhổ xong rồi vẫn sẽ lưu lại vết thương cùng nỗi khổ riêng trong lòng, vĩnh viễn không cách nào khép lại.

[6] Trương Ái Linh(tên tiếng Anh: Eileen Chang) (30 tháng 9, 1920 – 8 tháng 9, 1995) là một nhà văn nữ của Trung Quốc. Những tác phẩm nổi tiếng nhất của bà bao gồm Sắc, Giới (Lust, Caution) và Tình yêu khuyên thành (Love in a Fallen City). Bà được chú ý vì những tác phẩm nói về những căng thẳng giữa nam giới và phụ nữ trong tình yêu. Bà cũng được một số học giả nhận định là một trong những tác giả văn học Trung Quốc xuất sắc nhất trong thời kỳ bà sống. Những miêu tả của bà về bối cảnh ở Thượng Hải và Hong Kong bị Nhật chiếm đóng trong những năm 1940 gây ấn tượng vì chỉ tập trung vào cuộc sống đời thường chứ không có những ẩn dụ chính trị như những nhà văn cùng thời khác. Danh vọng và tiếng tăm của bà tương phản với cuộc sống cá nhân gặp nhiều trở ngại với những nỗi thất vọng, bị kịch, xa lánh và kết thúc bằng cái chết do bệnh tim vào tuổi 74.

[7] thiên sang bách khổ: Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đầy mình thương tật. Câu này có nghĩa là không có mối tình nào không chịu nhiều tổn thương, khổ đau hết.

Cô vừa mới bỏ đi một chiếc răng, trở thành vết thương cả đời không cách nào lành lại, nơi đó có những thiếu sót gì, vĩnh viễn không có khả năng đền bù nữa, chỉ một ngụm nước nhỏ thôi cũng sẽ đau đến không còn muốn sống, cho nên dứt khoát không thèm để ý đến, cũng đã quên nơi này từng có một chiếc răng sâu tồn tại.

Kế hoạch cũng tương đối hoàn thiện, ăn cưới xong về nhà cha mẹ mỗi người ăn cơm, sau đó ai đi đường nấy. Bất quá cũng có một số việc nằm ngoài kế hoạch, giống như việc sau khi cầm được tờ đăng kí kết hôn, tối hôm đó, anh liền danh chính ngôn thuận ngủ nhờ trong phòng của cô, mè nheo không chịu đi ra. “Em mau nhắm mắt lại.”

“Tại sao muốn tôi nhắm mắt lại?”

“Tin tức của em cũng quá không nhạy bén đi, chủ nhiệm phụ liên đổi người rồi, chị Hứa đến chánh hiệp lúc Phó chủ nhiệm rời đi.”

“Dừng tay! Còn không dừng tay tôi sẽ đánh anh đấy! Tôi đập thật đấy! Lưu manh!”

“Được rồi được rồi, đều là lỗi của anh, có được hay không? Anh tự kiểm điểm mình là được, không nên cùng Phương Văn Nhã ăn cơm với nhau. Nhưng đó xác thực là vì công việc, chồng chưa cưới của cô ấy đang làm một cái chuyên đề về việc học tập. Nói chuyện này sau đi, sao em không ở cùng một chỗ với mấy người trong đài truyền hình?”

“Trong đài truyền hình không có ai là người tốt hết!”

“Ai ai, chớ công kích tin tức truyền thông nha.”

“Hừ, tôi còn công kích cả quan viên chính phủ nữa đấy!”

“Á, em đập anh thật sao? Quá độc ác. Phương tiểu thư người ta thế nhưng đã có chồng chưa cưới rồi, em còn suy nghĩ lung tung cái gì nữa. Đêm hôm khuya khoắt, mau tắm một cái rồi đi ngủ đi.”

“Nói vậy! Lần trước anh nói cô ta là bạn gái Triệu tổng, lần này lại là Khang phó thị trưởng, anh mau nói cho rõ ràng, rốt cục quan hệ giữa hai người là như thế nào? Hôm nay anh mà không nói cho rõ ràng, tôi nhất định không để yên cho anh đâu!” Cô điên loạn nhảy từ ghế salon xuống, hét như một cái ấm trà nhỏ chống nạnh vậy.

“Hiệp ước ba điều, mục hai, không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau.” Anh rút cục tức điên người, hét ầm lên. “Em cùng Tôn Thiếu Thủy ăn cơm, tôi một chữ cũng không hỏi em!”

Cô vẫn tiếp tục chọc tức anh: “Tôi và anh ly hôn! Hiệp ước ba điều mục thứ ba, khi một bên cảm thấy cần thiết phải ly hôn liền giải trừ quan hệ vợ chồng.”

“Mạnh Triết Triết!” Anh giống như đã hoàn toàn bị chọc giận, nổi điên lên.

“Dừng tay! Khốn kiếp! Lưu manh!” “Hôm nay tôi liền lưu manh cho em xem!” Anh tức giận đến mức thổ hển hển. “Tôi không tin không trị được em! Em mỗi ngày đều cố tình gây sự với tôi, đừng cho là tôi không biết, em muốn ly hôn sao, tôi càng không rời, đời này tôi không buông em ra đâu! Em không yêu tôi, không quan hệ, cho dù em có yêu hay không yêu tôi vẫn nhất định bám chặt lấy em!”

“Không được!” Cô bắt đầu khóc lóc, giãy giụa vô vọng, căn bản không phải là đối thủ của anh: “Hôm nay không được, thật sự không được!”

“Con mẹ nó, tôi hôm nay nhất định phải được! Ít nhất cũng không phải tính đến chuyện kì an toàn hay không an toàn. Em ngay cả con cũng không muốn sinh cùng tôi, đừng cho là tôi không biết trong lòng em vẫn còn nghĩ đến người nào! Đời này em khỏi cần phải nghĩ đến nữa! Cả đời này em chỉ có thể là vợ của tôi! Đừng có mà mơ tưởng!”

Nước mắt của cô đột nhiên rơi xuống: “Em mang thai.”

Hai người cứng đờ tại chỗ, anh giống như bị làm cho ngốc đi, vẫn nắm lấy cánh tay của cô không hề nhúc nhích. Qua thật lâu anh mới nhớ tới, phản ứng hết như bị kim châm cho đến nhảy dựng cả lên, suy nghĩ một chút lại có vẻ không đúng, bèn cúi người xuống: “Triết Triết...”

Cô lấy tay bưng mặt khóc, anh vội vàng kéo tay cô, lại không dám mạnh quá: “Triết Triết, em đừng khóc nữa, anh sai rồi, anh lưu manh, em cứ đánh anh đi có được hay không? Em đừng khóc nữa.” Tay chân anh luống cuống hẳn lên: “Em đừng khóc, đừng khóc mà, chuyện gì anh cũng sẽ đồng ý với em, trước hết em đừng khóc nữa.”

Nàng khóc càng lớn hơn: “Tôi muốn ly hôn với anh!”

“Không được!”

“Tôi không muốn sinh con!”

“Không được!”

Cô giống như đứa trẻ, “oa” một tiếng lại tiếp tục gào lên, anh kiệt sức, trượt từ ghế salon xuống ngồi trên sàn nhà, lấy trong ví ra gói thuốc, vừa mới bật lửa lại nghĩ tới cô, tâm phiền ý loạn đem bao thuốc vò thành một cục, muốn ném đi, cuối cùng vẫn là siết chặt. “Triết Triết, em đừng khóc nữa, nếu em thật sự không muốn đứa bé này, không sinh nó ra cũng được.”

Cô dừng một chút.

Anh cười đầy tự giễu: “Nhìn xem, Vu Giang Hạo đúng là không có cách nào nắm được Mạnh Triết Triết.”

Cô nức nở: “Váy mẹ anh thì sao, nếu bà biết sẽ làm ầm lên mất.”

“Em không nói, tôi không nói, bà đi đâu mà biết được?”

Cô hoài nghi nhìn anh: “Anh làm gì mà đối với tôi tốt như vậy?”

Anh rút ra điếu thuốc từ chiếc hộp đã bị vò đến nhăn nhúm, từ từ vuốt thẳng, đốt nó lên. Dừng sức hít một hơi, nhả ra một làn khói xám trắng, anh hơi hột nói: “Tôi yêu em quá, yêu em đến tận xương tủy, không có em một ngày tôi không thể sống nổi, khó khăn lắm mới cưới được em, làm sao có thể không dụi dụi để cùng em sống tốt qua ngày được chứ?”

Cũng là những lời nói ngọt xớt như ngày trước, nhưng tại sao khi cô nghe được lại có chút cay cay, cũng không biết nên nói buồn nôn hay không, chỉ cảm thấy cả người đều không thoải mái.

Hai ngày nghỉ này đến phiên trở về nhà cha mẹ anh.

Như thường lệ vẫn là một bàn đầy thức ăn, còn cố ý làm cho cô thêm món cá kho pecca[8]

[8] cá pecca: một loại cá thuộc họ cá vược. “Triết Triết, mau ăn đi” Mẹ anh cười nịnh nọt: “Biết các con sắp về nên cố ý gọi dì cùng nhau đi mua cá pecca, nhớ tới lúc nhỏ con thích ăn món này, Giang Hạo còn bé liền trêu chọc bảo con là con mèo nhỏ con mèo nhỏ, bảo con chỉ thích ăn cá.”

Mùi tanh của cá xông thẳng lên cổ họng, cô chặt vật ném chiếc đĩa xuống, vọt tới phòng rửa tay nôn sạch mọi thứ trong bụng.

Anh cũng vội buông đĩa vào theo, nhìn cô nôn đến mức nước mắt trào cả ra, không nói tiếng nào, đưa cho cô một chén nước ấm để súc miệng.

Mẹ anh cũng đi vào theo: “Sao rồi? Triết Triết, con bị sao vậy?”

“Không sao đâu.” Đầu anh còn không thèm quay lại. “Là ăn không ngon thôi, cô ấy luôn ăn ngon miệng, hôm qua trời mát nên ăn hơi nhiều, ở nhà liền bị đau bụng. ”

“A? Đi khám bác sĩ chưa?”

“Rồi ạ, bác sĩ nói chỉ là ăn nhiều quá thôi!”

“Vậy mau uống chút hoắc hương chánh khí dịch[9] đi, để mẹ đi mua đã.”

[9] hoắc hương chánh khí dịch: một loại nước thơm có thể giúp kháng bệnh, đại loại là uống vào sẽ thấy thoải mái hơn, chắc dùng cho người bị đầy bụng

Những tiếng bước chân xa dần, nhà vệ sinh lầu dưới rất rộng rãi, bồn rửa mặt làm từ đá cũng lớn, dán trên da cô lạnh như băng. Cô không lên tiếng, anh cũng không động, hai người đứng ở bên trong, cô nhìn thấy anh qua lớp kính trước mặt, anh liền nhanh chóng quay đầu đi.

“Vu Giang Hạo!” Cô đột nhiên níu lấy tay áo anh: “Anh là nói thật sao?”

“Cái gì thật hay giả?” Anh cười phù phiếm: “Em đang nói cái gì vậy?”

Cô không nói nữa, buồn nôn chết đi được, cô nói không nổi. Huống chi bộ dáng anh giống như là không hề có chuyện gì xảy ra cả, nếu cô đoán sai thì thật sự rất mất mặt. Cho nên câu nói đến đầu lưỡi liền bị cuốn trở về.

“Mau đi ra ngoài thôi.” Anh xoa xoa mái tóc của cô. “Lại ngẩn người rồi!”

Anh có chút khấn trương vuốt ve mái tóc của cô, đột nhiên khiến cô nhớ lại lần đầu tiên anh hôn cô cũng có chút khấn trương như thế, ngón tay còn khê run run. Cuối cùng đành chuồn chuồn lướt nước, vừa chạm vào môi đã nhanh như tia chớp buông ra, đưa tay xoa xoa mái tóc dài của cô giống như nụ hôn kia chỉ là lơ đãng thôi vậy. Anh không phải là chưa từng hôn qua người khác, anh đã từng có một cô bạn gái thiếu chút nữa là đã kết hôn, nhưng lúc cô cùng Tôn Thiếu Thủy chia tay, không lâu sau anh và cô gái ấy cũng mỗi người một hướng.

Sau đó luôn là tình cờ đúng dịp gặp lại anh, anh liền mời cô đi ăn cơm, biết cô sành ăn nên mang cô đến tận ngoại thành, gần như đem toàn bộ món ăn đặc sắc lớn nhỏ trong đó ăn sạch một lần. Rồi có bữa tại quầy rượu, hai người uống đã có chút say, ra ngoài xe anh liền hôn cô.

Chuồn chuồn lướt nước chính là hình thức vừa hôn, vừa làm cho cô sợ đến choáng váng.

Anh cùng cô là thanh mai trúc mã, tình như thủ túc, nhiều năm làm bằng hữu như thế, cũng là chiến hữu, bạn bè tốt lẫn lộn mờ mẫm có nhau.

Căn bản chưa từng bao giờ nghĩ đến cái gọi là yêu.

Thật ra thì hai người cũng chưa từng nói lời yêu thương với nhau, ngoài khoảng thời gian đó thường có thể thấy anh, thường được anh mời ăn cơm ra, sau đó không lâu anh liền cầu hôn cô ngay.

Cô chỉ suy tính một chút, rất nhanh liền gật đầu.

Cõi đời này nơi nào còn có tình yêu dành cho cô, có thể tìm được một người mình không ghét để kết hôn, làm ọi người đều vui vẻ cũng không hề dễ dàng.

Lúc đi lấy giấy đăng ký kết hôn hai người còn giống hệt như lúc ở nhà, đem nước trái cây đi phân phát ọi người từ lầu một đến lầu bốn, cả bác bảo vệ toà nhà, từ cục trưởng đến các đồng nghiệp trong công ty, tất cả đều tươi vui hơn hờ ăn kẹo cùng, kết quả ngay cả chín đồng tiền mà quốc gia quy định cũng quên thu, liền đem hai tập phong bao đỏ chót chia ọi người.

Lúc ở trên xe anh thở dài: “Xem như kết liễu rồi.”

Cô lại hoàn toàn không yên lòng chút nào: “Anh xem qua thực đơn bữa tiệc chưa? Chúng ta hay là cùng cha mẹ chia tách khách mời ra đi, nếu không quá nhiều người, không có một quán ăn nào có thể chứa được hết. ” Rốt cuộc cô đã bỏ lỡ cái gì?

Đáp án này quá kinh tâm động phách, cô đơn giản chẳng dám nghĩ tới mà thôi.

Trở về bàn ăn, anh đã múc cho cô thêm một bát chè đậu xanh đặt ở đó. “Nấu bằng đường phèn, không phải đường trắng đâu, em ăn thử xem.”

Cô nếm thử một muỗng, ngọt, ngọt đến tận trong tim.

Cảm thấy vui vẻ vô cùng, cô quay đầu cười thật tươi với anh.

Anh cứ để cho cô cười đến chẳng thấy ánh dương đâu nữa, dứt khoát ngồi nghiêm chỉnh làm một bộ mặt nghiêm nghị.

Hứ, tiểu nhân, còn giả bộ nữa! Cô đắc chí nghĩ thầm, về nhà liền thăm vấn bức cung, không tin không tra ra được anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-giong-nhu-mot-doa-hoa>